

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 6 de novembre de 2024

Paraules pronunciades espontàniament abans de l'inici de l'audiència general

He volgut saludar la Mare de Déu dels Desemparats, la Mare de Déu que té cura dels pobres, la patrona de València, Valencia, que sofreix tant, i també altres llocs d'Espanya, però sobretot de València, que és sota l'aigua i sofreix. He volgut que estigui aquí la patrona València. Aquesta petita imatge que em van regalar els valencians mateixos. Avui, de manera especial, preguem per València i per les altres zones d'Espanya que estan sofrint a causa de l'aigua.

[El següent text també incorpora parts no llegides que es consideren pronunciades]

Catequesi. L'Esperit i l'Esposa. L'Esperit Sant guia el poble de Déu a l'encontre amb Jesús, la nostra esperança. 12. «L'Esperit intercedeix per nosaltres.» L'Esperit Sant i la pregària cristiana

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

L'acció santificadora de l'Esperit Sant, a més d'expressar-se en la Paraula de Déu i en els sacraments, ho fa en la pregària, i és a ella a la qual volem dedicar la reflexió d'avui: la pregària. L'Esperit Sant és, al mateix temps, subjecte i objecte de la pregària cristiana. És a dir, Ell és el qui dona la pregària i Ell és el qui se'ns dona mitjançant la pregària. Nosaltres resem per a rebre l'Esperit Sant, i rebem l'Esperit Sant per a poder pregar veritablement, és a dir, com fills de Déu, no com esclaus. Pensem-hi una mica: pregar com fills de Déu, no com esclaus. Hem de resar sempre amb llibertat. «Avui he de resar això, això, això, perquè he promès això, això, això... Si no ho faig aniré a l'infern!» No, això no és resar. La pregària és lliure. Es resa quan l'Esperit ajuda a resar. Es prega quan se sent en el cor la necessitat de pregar; i quan no se sent res, hem d'aturar-nos i preguntar-nos: per què no sento el desig de pregar? Què està passant en la meua vida? L'espontaneïtat en la pregària és sempre el que més ens ajuda. Això és el que significa resar com fills, no com esclaus.

En primer lloc, hem de resar per a rebre l'Esperit Sant. Pel que fa a això, hi ha unes paraules molt precises de Jesús a l'Evangeli: «Si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen» (Lc 11,13). Tots nosaltres sabem donar coses bones als infants, ja siguin fills, nets, nebots o amics. Els infants sempre reben coses bones de nosaltres. I com podria ser que el Pare no ens donés l'Esperit? Això ens anima i podem continuar endavant. Al Nou Testament, veiem que l'Esperit Sant davalla sempre durant la pregària. Davalla sobre Jesús després del baptisme al Jordà, mentre «pregava» (Lc 3,21); i davalla sobre els deixebles per Pentecosta, mentre «tots ells perseveraven junts en la pregària» (Fets 1,14).

És l'únic «poder» que tenim sobre l'Esperit de Déu. El «poder» de la pregària: Ell no es resisteix a la pregària. Resem i arriba. Al mont Carmel, els falsos profetes de Baal —recordeu aquest pas de la Bíblia— saltaven per invocar que baixés foc del cel damunt del seu sacrifici, però no va passar res, perquè eren idòlatres, adoraven un déu que no existeix;

Elies es va posar a resar i el foc va baixar i va consumir l'holocaust (cf. 1Re 18,20-38). L'Església segueix fidelment aquest exemple: sempre té als llavis la invocació «Veniu! Veniu!» Quan s'adreça a l'Esperit Sant, «veniu». I ho fa sobretot a la missa, perquè davallí com la rosada i santificui el pa i el vi per al sacrifici eucarístic.

Però també hi ha un altre aspecte, que és el més important i encoratjador per a nosaltres: l'Esperit Sant és el qui ens dona la veritable pregària. Sant Pau diu: «L'Esperit ve a ajudar la nostra feblesa: nosaltres no sabem pregar com cal, però el mateix Esperit intercedeix per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar. I el qui coneix els cors sap quin és el voler de l'Esperit: l'Esperit intercedeix a favor del poble sant tal com Déu vol» (Rm 8,26-27).

És veritat, no sabem resar, no en sabem. N'hem d'aprendre cada dia. La raó d'aquesta debilitat en la nostra pregària s'expressava en el passat amb una única paraula, emprada de tres maneres diferents: com a adjectiu, com a substantiu i com a adverbi. És fàcil de recordar, fins i tot per als qui no saben llatí, i val la pena tenir-la present, perquè ella sola amaga tot un tractat. Nosaltres, els éssers humans, deia aquella dita: «*Mali, mala, male petimus*», que significa: 'essent dolents (*mali*), demanem coses equivocades (*mala*) i de la manera equivocada (*male*)'. Jesús diu: «Busqueu primer el Regne de Déu i feu el que ell té per just, i tot això us ho donarà de més a més» (Mt 6,33); en canvi, nosaltres busquem en primer lloc el "més a més", és a dir, els nostres interessos —moltes vegades— i oblidem totalment demanar el Regne de Déu. Demanem al Senyor el Regne, i tot vindrà amb ell.

L'Esperit Sant ve, sí, en auxili de la nostra debilitat, però fa una cosa encara més important: ens confirma que som fills de Déu i posa en els nostres llavis el crit: «Pare!» (Rm 8,15; Ga 4,6). Nosaltres no podem dir «*Abbà, Pare*» sense la força de l'Esperit Sant. La pregària cristiana no és de l'ésser humà que, a un costat del telèfon, parla amb Déu que és a l'altre costat, no, és Déu qui prega en nosaltres! Resem a Déu a través de Déu. Resar és posar-nos dins Déu i que Déu entri en nosaltres.

És precisament en la pregària quan l'Esperit Sant es revela com Paràclit, és a dir, advocat i defensor. No ens acusa davant el Pare, sinó que ens defensa. Sí, ens defensa, ens convenç del fet que som pecadors (cf. Jn 18,8), però ho fa per a fer-nos experimentar l'alegria de la misericòrdia del Pare, no per a destruir-nos amb sentiments estèrils de culpa. Fins i tot quan el nostre cor ens retreu alguna cosa, Ell ens recorda que «Déu és més gran que la nostra consciència» (1Jn 3,20). Déu és més gran que el nostre pecat. Tots som pecadors... Pensem-hi: potser alguns de vosaltres —no ho sé— teniu molta por per les coses que heu fet, teniu por de ser represos per Déu, teniu por de moltes coses i no trobeu la pau. Poseu-vos en pregària, invoqueu l'Esperit Sant i Ell us ensenyarà a demanar perdó. I sabeu què? Déu no sap gaire gramàtica, i quan demanem perdó, no ens deixa acabar! «Perd...» i aquí, Ell no ens deixa acabar la paraula perdó. Ell ens perdona primer, sempre és allí per a perdonar-nos, abans que acabem la paraula perdó. Diem «perd...» i el Pare sempre ens perdona.

L'Esperit Sant intercedeix per nosaltres, i també ens ensenya a intercedir, per la nostra part, pels nostres germans i germanes; ens ensenya la pregària d'intercessió: resar per aquesta persona, resar per aquell malalt, pel qui és a la presó, resar...; resar també per la sogra, i resar sempre, sempre. Aquesta pregària és especialment agradable a Déu, perquè és la més gratuïta i desinteressada. Quan cadascú resa per tots els altres, passa —ho deia

sant Ambròs— que tots els altres resen per cadascú i la pregària es multiplica.¹ La pregària és així. Heus aquí una tasca molt valuosa i necessària en l'Església, especialment en aquest temps de preparació per al Jubileu: unir-nos al Paràclit, “la intercessió del qual a favor de tots nosaltres és d'acord amb els designis de Déu”.

Però no reseu com lloros, si us plau! No digueu: «bla, bla, bla...» No. Digueu «Senyor», però digueu-ho de cor. «Ajudeu-me, Senyor», «Us estimo, Senyor.» I quan reseu el parenostre, reseu «Pare, vós sou el meu Pare.» Reseu amb el cor i no amb els llavis, no feu com els lloros.

¹ De Cain et Abel, I, 39.